

From: Griffier <griffier@eerstekamer.nl>
Date: Wednesday, April 15, 2026, 3:29 PM
To: EK-postbus <postbus@eerstekamer.nl>
Subject: FW: Inbreng verslag Wet regie : dakloze gezinnen

Attachments:

26-043 Wetgevingsadvies regeling versterking regie volkshuisvesting (4).pdf
Inbreng Leger des Heils op tweede consultatie regeling versterking wet regie volkshuisvesting (3).pdf
Inbreng_DakloosheidVoorbij!_consultatie_ontwerp_regeling_WR.pdf
Reactie Aedes op tweede consultatie regeling versterking regie volkshuisvesting (5).pdf
KOM00502026 Advies Kinderombudsman op ontwerp-Regeling versterking regie volkshuisvesting (2).pdf
WTV_brief Regeling wvrv.pdf
Inbreng Valente internetconsultatie ministeriele regeling dakloze gezinnen (1).pdf

---

Van: 5.1.2.e <5.1.2.e@dakloosheidvoorbij.nl>
Verzonden: woensdag 15 april 2026 15:23
Aan: Griffier <griffier@eerstekamer.nl>; 5.1.2.e <5.1.2.e@eerstekamer.nl>
Onderwerp: Inbreng verslag Wet regie : dakloze gezinnen

U ontvangt niet vaak e-mail van 5.1.2.e <5.1.2.e@dakloosheidvoorbij.nl>. [Ontdek waarom dit belangrijk is](#)

Geachte griffiers,

Zoudt u onderstaande mail met bijlage onder de aandacht willen brengen van de leden van de Commissie voor Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieu / Wonen, Wijken en Integratie (VROM/WWI) ?

Alvast hartelijk dank,

Met vriendelijke groet van

5.1.2.e

Dakloosheid Voorbij!

Geachte leden van de Eerste Kamer,

Betreft : dakloze gezinnen met minderjarige kinderen

Op 21 april aanstaande levert u inbreng voor het tweede verslag over het wetsvoorstel Wet versterking regie volkshuisvesting (hierna: Wet regie). Hoewel de aangevulde ontwerp regeling Wet regie (hierna : de regeling) formeel geen onderdeel is van het wetsvoorstel, vragen wij u toch om (vragen over) deze regeling in uw de inbreng voor het verslag mee te nemen.

De regeling is omstreden omdat hij het wettelijk recht op urgentie voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen drastisch inperkt. Voor deze kwetsbare groep zou dat verstrekking gevolgen hebben. Het is letterlijk van levensbelang om de negatieve gevolgen onder de aandacht te brengen van de minister en haar hier scherp op te bevragen.

Inmiddels heeft er ook een internet consultatie over de regeling plaatsgevonden. Deze heeft in totaal 29 reacties opgeleverd, waarvan veruit de meesten zeer kritisch tot alarmerend. Naast de inbreng van Dakloosheid Voorbij! is er ook inbreng van het Leger des Heils, Valente, de koepel van woningcorporaties Aedes, de Vereniging van Toezichthouders in Woningcorporaties en de Kinderombudsman.

Deze inbrengen hebben kort gezegd betrekking op de volgende punten :

- Er bestaan grote zorgen over het voornemen om het recht op urgentie voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen zodanig drastisch in te perken dat er in de

praktijk geen enkel gezin meer voor urgentie in aanmerking zal komen. Dit druist niet alleen in tegen het besluit van de Tweede Kamer om het urgentierecht voor dakloze gezinnen in de Wet regie op te nemen, maar ook tegen het Nationaal Actieplan Dakloosheid, waarin is afgesproken dat dakloosheid voor 2030 beëindigd dient te zijn.

- Door het grote aantal en de vaak vage uitsluitingscriteria in de regeling bestaat een groot risico op rechtsongelijkheid, omdat gemeenten veel vrijheid krijgen bij de invulling van de regels.
- Urgentie kan volgens de regeling worden afgewezen als de woningzoekende “binnen een redelijke termijn” het huisvestingsprobleem zelf kan oplossen door tijdelijk verblijf in onzelfstandige woonruimte. In de praktijk werkt dit als een verkapt zelfredzaamheidstoets en zal het dakloosheidsprobleem er alleen maar door verergeren. Dakloze gezinnen maken vaak noodgedwongen gebruik van informele logeeroplossingen of slapen noodgedwongen in de auto of in garageboxen. Het formaliseren van deze situatie als reden om urgentie te weigeren verlengt instabiliteit en vergroot de kans op verergering van problematiek. Ook kan het ertoe leiden dat gezinnen langer in onveilige situaties blijven, bijvoorbeeld bij huiselijk geweld.
- De weigeringsgrond “niet in eigen bestaan kunnen voorzien” sluit veel dakloze mensen bij voorbaat uit. Artikel 3f van de regeling stelt dat gemeenten urgentie mogen weigeren als iemand niet in het eigen bestaan of in de kosten voor de woning kan voorzien. Dit is een cirkelredenering: gebrek aan inkomen is vaak juist een oorzaak van dakloosheid. Bovendien staat deze eis haaks op ander overheidsbeleid. In Nederland heeft ieder persoon die ouder is dan 21 jaar en rechtmatig in Nederland verblijft, recht op een inkomen ter hoogte van het wettelijk bestaansminimum.
- Ten onrechte is er geen Kinderrechtentoets op de regeling uitgevoerd. Met de Kinderrechtentoets worden wetten, regelgeving en beleid getoetst aan de rechten van het kind. Met als doel de ontwikkeling en het welzijn van kinderen te waarborgen in alle voorstellen die raken aan de belangen van kinderen.

Naast de inbreng van bovengenoemde organisaties heeft het College voor de Rechten van de Mens op de ontwerp regeling een wetgevingsadvies uitgebracht. Hierin stelt het College onder anderen dat “belangen en rechten van kinderen onvoldoende zijn meegenomen bij de afbakening van de urgentie categorie dakloze gezinnen met kinderen”. Bovendien acht het College de regeling in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Alle in deze mail genoemde reacties zijn aangehecht. De overige reacties kunt u vinden op : [Overheid.nl | Consultatie Regeling versterking regie volkshuisvesting 2e consultatie, reactie](#)

Tot slot : op 16 maart jongstleden zijn er vanuit de Tweede Kamer tijdens een commissiedebat over de novelle op de Wet kritische vragen aan minister Boekholt-O’Sullivan gesteld. De minister heeft daarop toegezegd dat ze in gesprek gaat met organisaties die zich zorgen maken over de effecten van de regeling op dakloze gezinnen en met name met Dakloosheid Voorbij!, Valente en het Leger des Heils.

Dat gesprek heeft nog niet plaatsgevonden. Wellicht zou u aan de minister kunnen vragen wat haar inzet voor dit gesprek gaat worden, op welke punten zij de regeling zou willen aanpassen en of zij bereid is om alsnog een Kinderrechtentoets te laten uitvoeren en de regeling in lijn te brengen met het Kinderrechtenverdrag.

Mocht u naar aanleiding van deze mail nog vragen hebben, dan kunt u contact opnemen met ondergetekende.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e [redacted] !

5.1.2.e [redacted]

Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke
Ordering
t.a.v Minister E.F. Boekholt- O'Sullivan
Postbus 20011
2500 EA DEN HAAG

Postbus 16001
3500 DA Utrecht

Bezoekadres:
Kleinesingel 1-3
3572 CG Utrecht

030 888 38 88
info@mensenrechten.nl
www.mensenrechten.nl

Onderwerp	Uw brief van	Datum
Advies consultatie Regeling versterking regie Volkshuisvesting	- Uw kenmerk -	30 maart 2026 Ons kenmerk 2026/043/VZ/MJ

Geachte minister Boekholt-O'Sullivan,

Op 16 februari 2026 is de ontwerpregeling *Regeling versterking regie volkshuisvesting* (hierna: de ontwerpregeling) voor een tweede ronde in consultatie gegaan. In de nieuwe versie van de ontwerpregeling wordt de nieuwe verplichte urgentie categorie '*woningzoekenden zonder vaste verblijfplaats die deel uitmaken van een gezin met een of meer minderjarige kinderen*' (hierna: dakloze gezinnen met kinderen) nader uitgewerkt, naar aanleiding van het amendement Grinwis c.s.¹ Gezinnen die aan de voorwaarden uit de regeling voldoen hebben zodoende recht op voorrang bij de toewijzing van een sociale huurwoning. Het College voor de Rechten van de Mens (hierna: het College) maakt graag van de gelegenheid gebruik om advies uit te brengen op de ontwerpregeling.

Bij het maken van wetten en beleid over urgentie voor sociale huurwoningen voor dak- en thuisloze mensen, speelt het mensenrecht *recht op adequate huisvesting* een cruciale rol. De kern van het recht op adequate huisvesting is dat iemand een dak boven het hoofd heeft, waar diegene in veiligheid, vredig en in waardigheid kan wonen. Huisvesting is bovendien een basisvoorwaarde voor de bescherming en verwezenlijking van andere mensenrechten, zoals arbeid, onderwijs en gezondheid. Voor mensen die (dreigend) dak- en/of thuisloos zijn, staan vrijwel al hun mensenrechten onder druk. Wanneer er geen of geen stabiele huisvesting is, werkt dat door in alle andere aspecten van het leven. Bijvoorbeeld het vinden en houden van een baan is vaak erg lastig, omdat inschrijving in de Basisregistratie Personen (BRP) over het algemeen moeizaam gaat. Zij bevinden zich per definitie in een kwetsbare en urgente situatie. Rust, stabiliteit en perspectief kunnen pas terugkeren wanneer mensen een thuis hebben waar zij waardig kunnen leven.

De invoering van de nieuwe categorie vormt een belangrijke stap in het tegengaan en voorkomen van dak- en thuisloosheid van kinderen (en gezinnen als geheel).

---

¹ *Kamerstukken II 2024-2025, 36512, nr. 93 (amendement Grinwis c.s.).*

Tegelijkertijd merkt het College op dat met de gekozen vormgeving van de urgentiecategorieën, in feite onderscheid wordt gemaakt tussen verschillende groepen dak- en thuisloze mensen. Dit onderscheid betekent dat het overgrote deel van de dak- en thuisloze mensen geen aanspraak zal kunnen maken op urgentie. Dit baart het College zorgen. Daarnaast ziet het College een aantal knelpunten in de ontwerpregeling, die op gespannen voet staan met het recht op adequate huisvesting. In dit wetgevingsadvies geeft het College u graag de volgende punten mee ter overweging:

- Het overgrote deel van de dak- en thuisloze mensen komt op basis van de Wet versterking regie volkshuisvesting niet in aanmerking voor urgentie, omdat de verplichte urgentiecategorieën in deze wet te beperkt geformuleerd zijn. Het College herhaalt het advies om iedereen die volgens de ETHOS Light-definitie dak- en/of thuisloos is, als verplichte urgentiecategorie aan te merken.
- De belangen en rechten van kinderen zijn onvoldoende meegenomen bij de afbakening van de urgentiecategorie dakloze gezinnen met kinderen. Het College vreest dat wanneer gezinnen niet aan de gestelde (strengere) voorwaarden voldoen, de betrokken kinderen alsnog dakloos raken. Het College adviseert daarom om, conform het Kinderrechtenverdrag, de belangen en rechten van kinderen af te wegen tegen de huidige afbakening van de urgentiecategorie. Hun belangen moeten hierbij een eerste overweging zijn. Op basis van de resultaten moet worden bezien waar de ontwerpregeling moet worden aangepast. Het is belangrijk om hier ook de aanbevelingen van het Kinderrechtencomité bij te betrekken.
- De ontwerpregeling bepaalt in artikel 10 lid 2 sub b, dat gezinnen die door eigen toedoen dak- en/of thuisloos zijn geraakt, geen urgentie krijgen. De brede formulering van dit artikel geeft veel ruimte voor verschillende interpretaties bij de beoordeling van een urgentieaanvraag, waardoor willekeur en mogelijk discriminatie op de loer liggen. Dit is bijvoorbeeld het geval als een moeder met haar kind(eren) haar huis verlaat vanwege geweld door haar partner en daardoor wel of geen urgentie kan krijgen, omdat het in de ene gemeente als een 'eigen keuze' wordt gezien en in de andere niet. Daarnaast kan het artikel ertoe leiden dat kinderen ernstig worden benadeeld door het handelen van hun ouders. Dit staat op gespannen voet met artikel 2 lid 2 Kinderrechtenverdrag. Het College adviseert daarom om artikel 10 lid 2 sub b te schrappen.

1. Het recht op adequate huisvesting en dakloosheid: een overzicht

Het recht op huisvesting is als grondrecht vastgelegd in de Nederlandse Grondwet (artikel 22 lid 2). Ook is het recht vastgelegd in regionale en mondiale verdragen; de belangrijkste verdragen zijn het Europees Sociaal Handvest (herzien) (artikel 31) en het IVESCR (artikel 11 lid 1). Het vergt tijd en middelen om een recht zoals het recht op huisvesting volledig te realiseren – woningen en alles wat daarbij komt kijken zijn immers niet zomaar gerealiseerd. De overheid moet daarom voortdurend stappen blijven zetten om dit recht steeds beter te verwezenlijken. Het recht op huisvesting kent ook een minimum kernverplichting. Daar moet de overheid te allen tijde aan voldoen, ongeacht de omstandigheden en beschikbare middelen. De minimum kernverplichting van het recht op huisvesting is dat de overheid ervoor moet zorgen dat “*no significant number of individuals is deprived of basic shelter and housing*”.²

² CESCR, [General Comment no. 3: The nature of States parties' obligations](#), 14 december 1990, par. 10-12.

Uit deze kernverplichting vloeit een onmiddellijke verplichting voort om maatregelen te nemen die dak- en thuisloosheid voorkomen en uitbannen.³ Het enkel voorhanden hebben van voldoende noodopvang is hierbij niet voldoende.

Voor de realisatie van het recht op adequate huisvesting is het van groot belang dat er voldoende woningen beschikbaar zijn. Er is een taak voor de overheid weggelegd om ervoor te zorgen dat de woningvoorraad op peil is en dat woningen van voldoende kwaliteit zijn. Mensenrechtenverdragen verplichten de overheid in het bijzonder om extra maatregelen te nemen om het recht op huisvesting van groepen in kwetsbare posities te garanderen. Mensen die dak- en/of thuisloos zijn bevinden zich per definitie in een kwetsbare positie.⁴ Daar hoort bij dat de overheid moet zorgen voor een systeem van sociale huisvesting.⁵ De overheid mag hierbij zelf bepalen hoe het een dergelijk systeem verder vormgeeft. Belangrijk is wel dat in ieder geval mensen in de meest kwetsbare posities hier gebruik van kunnen maken. Een urgentieregeling voor de toewijzing van sociale huurwoningen is hier een goed voorbeeld van.

Kortom, het recht op adequate huisvesting houdt niet in dat iedere woningzoekende zomaar een huissleutel kan komen ophalen bij hun gemeente. Maar het recht op huisvesting verplicht de overheid wél om maatregelen te nemen die ervoor zorgen dat iedereen toegang heeft tot huisvesting, met in het bijzonder aandacht en extra maatregelen voor groepen in kwetsbare posities zoals dak- en thuisloze mensen.

2. Iedereen die dakloos is, is urgent

De Wet versterking regie volkshuisvesting wijst specifieke groepen aan die verplicht urgentie krijgen bij de toewijzing van een sociale huurwoning. In de ontwerpregeling worden deze groepen nader afgebakend. Verder is het aan gemeenten zelf om in hun huisvestingsbeleid nog andere groepen als urgent aan te merken. Voorheen was de verplichte urgentie voor dak- en thuisloze mensen beperkt tot de degenen die uitstromen uit een instelling of opvang. Naar aanleiding van het amendement Grinwis c.s. is de verplichte urgentie categorie dakloze gezinnen met minderjarige kinderen aan de verplichte urgentie categorieën toegevoegd. Dit is een belangrijke stap in het tegengaan en voorkomen van dak- en thuisloosheid van kinderen (en gezinnen als geheel). Tegelijkertijd merkt het College op dat met de gekozen vormgeving van de urgentie categorieën, in feite onderscheid wordt gemaakt tussen verschillende groepen dak- en thuisloze mensen. Dit onderscheid betekent dat het overgrote deel van de dak- en thuisloze mensen geen aanspraak zal kunnen maken op urgentie. Dit baart het College ernstige zorgen.

Het College erkent dat dit knelpunt de consultatie van de ontwerpregeling overstijgt. Voor het College is dit knelpunt echter van fundamentele aard en het ziet om die reden aanleiding om hier in dit advies opnieuw aandacht voor te vragen.⁶

³ Special Rapporteur on adequate housing, [Report of the Special Rapporteur on adequate housing as a component of the right to an adequate standard of living, and on the right to non-discrimination in this context](#), A/HRC/37/53, 15 januari 2018, par. 18.

⁴ CESCR, [General Comment no. 4: The Right to Adequate Housing](#), 13 december 1991, par. 13.

⁵ Zie hierover de toelichting van het Europees Comité voor Sociale Rechten ten aanzien van artikel 31 Europees Sociaal Handvest: ECSR, [Digest of the case law of the European Committee of Social Rights](#), juni 2022, p. 203 en 205.

⁶ Zie de eerdere brieven van het College ten aanzien van dit knelpunt, zoals: College voor de Rechten van de Mens, [Brief aan Eerste Kamer over wetsvoorstel regie volkshuisvesting](#), 4

Het kan niet zo zijn dat maatregelen die bijdragen aan het tegengaan van dakloosheid, het overgrote deel van de rechthebbenden uitsluit. De meest recente ETHOS-cijfers laten zien dat 67 procent van alle getelde volwassenen en 61 procent van alle getelde kinderen in de deelnemende gemeenten *niet* in een opvang of instelling verbleef. Van de getelde mensen was 91 procent alleenstaand, een koppel zonder kinderen, had een andere samenstelling of kon de samenstelling van het huishouden niet worden vastgesteld.⁷ Dit gaat om heel veel mensen die (zeer waarschijnlijk) niet in aanmerking zullen komen voor urgentie.⁸ Daarnaast vreest het College dat de huidige afbakening van de urgentiecategorie dakloze gezinnen met kinderen alsnog ertoe zal leiden dat een deel van deze groep niet voor urgentie in aanmerking komt, wanneer zij niet aan de voorwaarden voldoen. Het College zal later in dit advies hier verder op ingaan.

Het College wijst erop dat binnen de mensenrechtenverdragen geen onderscheid wordt gemaakt tussen de verschillende groepen dak- en thuisloze mensen. Dat is niet zonder reden, want iedereen die dak- en/of thuisloos is, bevindt zich per definitie in een zeer kwetsbare positie.⁹ De overheid heeft dan ook de taak om iedereen tegen dak- en thuisloosheid te beschermen. In 2025 beval het CESCR¹⁰ in zijn slotcommentaar over Nederland aan, om werk te maken van de implementatie van de 'Wonen Eerst'-aanpak. De overheid moet daarbij gemeenten voorzien van de nodige bevoegdheden en middelen om ervoor te zorgen dat iedereen die dak- en/of thuisloos is zo snel mogelijk van een woning te voorzien.¹¹ Deze aanbeveling sluit ook aan op de uitgangspunten en ambities van het Nationaal Actieplan Dakloosheid, waaraan de overheid zich al in 2022 committeerde.

Het College benadrukt dat de overheid bij het nemen van maatregelen die de toegang tot huisvesting raken, steeds de belangen van mensen in kwetsbare posities moet meewegen en bezien of de voorgenomen maatregelen hun positie verbeteren of juist (al dan niet onbedoeld) verslechteren. In de ontwerpregeling ontbreekt een dergelijke belangenafweging. De enige belangen die expliciet in de toelichting worden genoemd, zijn de belangen van andere woningzoekenden. Het College onderschrijft dat deze belangen legitiem zijn en dienen te worden meegenomen in de afweging van alle belangen die aan de orde zijn. Ook voor deze groep woningzoekenden is het in een tijd van een woningtekort heel lastig om een (betaalbare) woning te vinden. Het College ziet met instemming dat er in het coalitieakkoord *Aan de slag* door het kabinet stevig wordt ingezet op nieuwbouw. Dit laat onverlet dat er op de overheid een verplichting rust om dak- en thuisloosheid te voorkomen en uit te bannen, evenals extra maatregelen te nemen om mensen tegen (dreigende) dak- en thuisloosheid te beschermen.

---

september 2025, en: College voor de Rechten van de Mens, [Brief met inbreng t.b.v. debat over het wetsvoorstel Wet versterking regie volkshuisvesting](#), 20 mei 2025.

⁷ Kansfonds en Hogeschool Utrecht, [Iedereen telt mee! Resultaten derde ETHOS-telling van dak- en thuisloosheid in 57 gemeenten](#), 8 oktober 2025, p. 10-11.

⁸ In het geval van deze ETHOS-telling (zie vorige voetnoot) ging het om ruim 22.332 van de 24.659 getelde volwassenen in de deelnemende gemeenten. Er deden 57 gemeenten in negen regio's mee aan deze telling.

⁹ CESCR, [General Comment no. 4: The Right to Adequate Housing](#), 13 december 1991, par. 13.

¹⁰ Het CESCR is het toezichthoudend comité op de naleving van het Internationaal verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten.

¹¹ CESCR, [Concluding observations on the seventh periodic report of the Kingdom of the Netherlands](#), E/C.12/NLD/CO/7, 29 oktober 2025, par. 45c.

Het staat gemeenten weliswaar vrij om extra urgentiecategorieën toe te voegen aan hun lokale huisvestingsbeleid, maar het College betwijfelt sterk of dit het recht op huisvesting van dak- en thuisloze mensen voldoende garandeert. De Wet versterking regie volkshuisvesting en bijbehorende regeling zijn bij uitstek een middel om op lokaal niveau de bescherming van deze groep te garanderen en lokale verschillen in de mate van bescherming te voorkomen. Bovendien ontbreken op dit moment in de praktijk (voldoende) alternatieve vormen van ondersteuning en maatregelen ten aanzien van de groep dak- en thuisloze mensen (inclusief gezinnen) die buiten de verplichte urgentiecategorieën vallen.¹²

Het College herhaalt daarom de oproep om iedereen die volgens de ETHOS Light-definitie dak- en/of thuisloos is, als urgent woningzoekende aan te merken in de Wet versterking regie volkshuisvesting. Het is van belang om, wanneer er maatregelen worden getroffen die dak- en thuisloosheid tegengaan, het recht op huisvesting als uitgangspunt te nemen.

3. Weeg de belangen en rechten van kinderen expliciet mee en zorg dat ze een eerste overweging vormen

De toevoeging van de verplichte urgentiecategorie 'dakloze gezinnen met minderjarige kinderen' raakt de rechten en belangen van kinderen rechtstreeks. De achterliggende gedachte bij deze nieuwe urgentiecategorie is om de positie van kinderen te versterken en te voorkomen dat zij dakloos raken of blijven. Dat is natuurlijk positief, want geen enkel kind zou in (dreigende) dakloosheid mogen opgroeien. Wanneer een kind met dakloosheid te maken krijgt, heeft dat onmiskenbaar negatieve gevolgen voor de ontwikkeling.

Het College wijst erop dat kinderen onder het Kinderrechtenverdrag individuele dragers van mensenrechten zijn. In artikel 27 is het recht op adequate levensstandaard, waaronder het recht op huisvesting, specifiek voor kinderen vastgelegd.¹³ Het Kinderrechtenverdrag bepaalt in artikel 3 dat bij *alle* maatregelen die kinderen raken, de belangen van kinderen een eerste overweging vormen en expliciet moeten worden meegewogen. Het maakt hierbij niet uit of de maatregel bedoeld is om de positie van kinderen te versterken of mogelijk hier afbreuk aan doet.¹⁴ Het Kinderrechtencomité en de Kinderombudsman hebben nuttige handvatten ontwikkeld die kunnen helpen bij het maken van deze belangenafweging en hoe kinderen hierbij kunnen worden betrokken (kinderparticipatie).¹⁵

---

¹² De evaluatie van het Nationaal Actieplan Dakloosheid laat zien dat de aanpak van dak- en thuisloosheid in de praktijk nog achterblijft. Zo wordt 'Wonen Eerst' op lokaal niveau nog onvoldoende geïmplementeerd beleid en uitvoering, waardoor de focus op opvang blijft liggen. Zie, Ministerie van VWS, [Eindrapportage onderzoek voortgang Nationaal Actieplan Dakloosheid: Eerst een thuis](#), 31 oktober 2025.

¹³ Zie ook CRC, [General Comment no. 21 on children in street situations](#), CRC/C/GC/21, 20 juni 2017. In General Comment nr. 21 gaat het Kinderrechtencomité verder in op het recht op huisvesting voor kinderen en volgt hierbij de uitleg van het CESCR in diens General Comment nr. 4 (zie noot 4).

¹⁴ CRC, [General Comment no. 14 on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration](#), CRC/C/GC/14, 29 mei 2013, par. 17 en 31.

¹⁵ Zie CRC, [General Comment no. 14 on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration](#), CRC/C/GC/14, 29 mei 2013, Kinderombudsman,

Zowel uit de ontwerpregelgeving als de bijbehorende toelichting blijkt niet dat de belangen en rechten van kinderen voldoende zijn meegewogen. In de Nota naar aanleiding van het verslag schreef de minister dat zij een Kinderrechtentoets niet verplicht achtte, omdat de toevoeging van de verplichte urgentie categorie een *“uitbreiding ten opzichte van de huidige situatie [is], waarin een dergelijke verplichting niet bestaat”*.¹⁶ In de eerste plaats wijst het College erop dat het op grond van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wel degelijk verplicht is om de belangen van kinderen af te wegen. Deze belangen moeten een eerste overweging vormen. In de tweede plaats benadrukt het College dat een belangenafweging juist helpt voorkomen dat een ogenschijnlijk positieve maatregel, onverhoopt alsnog negatieve gevolgen heeft voor de positie van kinderen. Op die manier kan uiteindelijk worden gekozen voor de maatregel die het belang van kinderen het beste dient en dakloosheid onder kinderen daadwerkelijk helpt voorkomen.

Zo heeft het College onder andere vraagtekens bij de gestelde voorwaarde in artikel 2 van de ontwerpregelgeving. Daarin staat dat de woningzoekende minstens drie jaar in de woningmarkt regio moet hebben gewoond. Het College vreest dat de gevallen waarin een gezin niet aan die voorwaarde voldoet, de betrokken kinderen alsnog dakloos raken of blijven omdat zij in geen enkele gemeente terecht kunnen. Dakloze gezinnen hebben juist vaak geen vaste verblijfplaats en is het niet ondenkbaar dat zij steeds in een andere gemeente verblijven (waar zij mogelijk zich niet kunnen inschrijven).¹⁷ Het College vraagt zich af of bij het formuleren van deze voorwaarde (voldoende) rekening is gehouden met de belangen en rechten van kinderen. Dit geldt ook voor andere weigeringsgronden uit de ontwerpregelgeving, zoals (niet limitatief):

- het gezin heeft de mogelijkheid om binnen een redelijke termijn het huisvestingsprobleem zelf op te lossen, zonder dat duidelijk is wat een redelijke termijn is (artikel 3 sub c),
- het is het gezin te verwijten dat het dakloos is (artikel 10 lid 2 sub b),
- het gezin kan niet in het eigen bestaan voorzien (artikel 3 sub f), en
- de dakloze situatie is ontstaan door een huisuitzetting vanwege overlast, fraude of criminele activiteiten (artikel 3 sub a).¹⁸

Resumerend, het College heeft sterke twijfels of de gekozen afbakening van de urgentie categorie in lijn is met het Kinderrechtenverdrag. Het College beveelt daarom aan om alsnog de gekozen afbakening in zijn geheel tegen de belangen en rechten van kinderen af te wegen, waarbij de belangen en rechten van kinderen een eerste overweging vormen.

[Handreiking: het beste besluit voor het kind bij huisvestingsproblemen](#), december 2020 en voor de Kinderrechtentoets: <https://kinderrechtentoets.nl/>.

¹⁶ Kamerstukken II 2025-2026, 36881, nr. 6 (Nota naar aanleiding van het verslag).

¹⁷ Dit probleem werd ook signaleerd in de UDO, zie ministerie van VRO, [Uitvoerbaarheidstoets Decentrale Overheden \(UDO\) over twee aangenomen amendementen die onderdelen wijzigen van het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting](#), 24 november 2025, p. 21. Eerder vroegen ook verschillende Kinderombudsmannen gezamenlijk aandacht voor deze problematiek bij de Tweede Kamer, zie: Kinderombudsman Metropool Amsterdam e.a., [Brief over zelfredzame dakloze gezinnen zonder regiobinding](#), 28 november 2022.

¹⁸ Zie ten aanzien van huisuitzettingen waar kinderen bij zijn betrokken de uitspraak van de Hoge Raad in reactie op prejudiciële vragen: HR 28 november 2025, [ECLI:NL:HR:2025:1799](#). Zie in dat kader ook de recente uitspraak van de Rechtbank Noord-Holland in het kort geding over diezelfde zaak: Rb. Noord-Holland 18 maart 2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:2598](#).

Op basis van de uitkomsten van de belangenafweging zal moeten worden bezien waar de ontwerpregeling aanpassing behoeft. De uitkomsten van de belangenafweging evenals de gemaakte keuzes dienen zorgvuldig te worden vastgelegd. Het College beveelt daarbij aan om bij deze belangenafweging de aanbevelingen van het Kinderrechtencomité aan Nederland te betrekken.¹⁹

4. Schrap de voorwaarde dat de (dreigend) dakloze situatie niet de eigen schuld mag zijn

De ontwerpregeling stelt een aantal voorwaarden waaraan dakloze gezinnen met kinderen moeten voldoen om voor urgentie in aanmerking te kunnen komen. In artikel 10 lid 2 sub b staat de voorwaarde dat de woningzoekenden “*het huisvestingsprobleem niet redelijkerwijs konden voorkomen*”. Kortom: het mag niet aan het gezin zelf te wijten zijn dat het (dreigend) dakloos is. De toelichting noemt hier enkele voorbeelden bij, zoals (niet limitatief): onvoldoende voorbereiding in een situatie waarbij een tijdelijk huurcontract afloopt, het opzeggen van een huurcontract zonder te voorzien in vervolghuisvesting en het treffen van onvoldoende voorbereidingen voor een (re)migratie naar Nederland. Het College maakt zich zorgen om de wijze waarop deze voorwaarde is vormgegeven en de mogelijke gevolgen die deze voorwaarde kan hebben op de situatie van dakloze gezinnen met kinderen.

In de eerste plaats vindt het College de voorwaarde uit artikel 10 lid 2 sub b van de ontwerpregeling dusdanig breed geformuleerd dat meerdere interpretaties mogelijk zijn. Dit kan willekeurig en mogelijk zelfs discriminatie in de hand werken. Denk bijvoorbeeld aan de situatie waarin een moeder een gewelddadige relatie besluit te verlaten en daardoor samen met haar kind(eren) noodgedwongen bij familie of vrienden verblijft. In de ene gemeente kan dit mogelijk als een eigen keuze worden gezien, waardoor geen aanspraak kan worden op urgentie,²⁰ terwijl een soortgelijke situatie in een andere gemeente mogelijk als niet-verwijtbaar gedrag wordt beoordeeld. Doordat vrouwen vaker dan mannen te maken hebben met geweld in de privésfeer en daarmee risico lopen om dakloos te raken wanneer zij de relatie beëindigen, zou een strikte lezing van de voorwaarde tot indirecte discriminatie op grond van geslacht kunnen leiden.²¹ Deze rechtsonzekerheid en het risico op rechtsongelijkheid zijn absoluut onwenselijk en staan een goede verwezenlijking van het recht op huisvesting in de weg.

Ten tweede mogen kinderen volgens het Kinderrechtenverdrag niet bestraft worden voor de keuzes van hun ouders (artikel 2 lid 2 IVRK). Artikel 10 lid 2 sub b van de ontwerpregeling maakt mogelijk dat een gezin wordt uitgesloten van urgentie, omdat de ouders onvoldoende hebben gedaan om hun (dreigend) dakloze situatie te voorkomen. Deze beslissing raakt kinderen direct. Het handelen van de ouders wordt hiermee aan de betrokken kinderen tegengeworpen. Zij zullen immers hier direct enorm nadelige gevolgen van ondervinden en in een dakloze situatie terechtkomen of blijven.

---

¹⁹ CRC, [Concluding observations on the combined fifth and sixth periodic reports of the Kingdom of the Netherlands](#), CRC/C/NLD/CO/5-6, 9 maart 2022, par. 33b.

²⁰ Dit soort situaties zijn niet ondenkbaar. Zie bijvoorbeeld de volgende uitspraak van de Rechtbank Rotterdam (overigens waren in deze casus geen kinderen betrokken): Rb. Rotterdam 30 januari 2026, [ECLI:NL:RBROT:2026:674](#).

²¹ Zie voor cijfers over de verhouding tussen mannen en vrouwen bij geweld in de privésfeer: CBS, [Impactmonitor aanpak huiselijk geweld en kindermishandeling](#), 16 december 2025, onder ‘3. Omvang aard en kenmerken’.

Ten derde lijkt de voorwaarde uit artikel 10 lid 2 sub b te zijn gestoeld op wantrouwen naar de burger en een verondersteld risico op misbruik van de regeling. Al eerder schreef de minister te vrezen dat er 'een prikkel' zou kunnen ontstaan waarbij gezinnen kunnen proberen in aanmerking te komen voor urgentie, zonder dat zij daar recht op hebben.²² Het College ziet echter geen onderbouwing voor een dergelijk risico. Een dergelijk bezwaar verdient ten minste nadere motivering. Hoewel een enkel geval nooit uit te sluiten zal zijn, acht het College het zeer onwaarschijnlijk dat op een significant grote schaal gezinnen zich 'expres' in een dakloze situatie zullen brengen. Bovendien kan het *in geen enkel geval* aan kinderen zelf te wijten zijn dat zij (dreigend) dak- en/of thuisloos zijn geraakt.

Gelet op het voorgaande beveelt het College aan om artikel 10 lid 2 sub b in zijn geheel te schrappen uit de ontwerpregeling.

Conclusie

Het recht op adequate huisvesting is een basisvoorwaarde voor de verwezenlijking van andere mensenrechten en een menswaardig bestaan. Het is daarom belangrijk dat de overheid maatregelen neemt die dak- en thuisloosheid tegengaan en voorkomen. Voorrang bij sociale huurwoningen voor gezinnen met kinderen draagt hieraan bij. Tegelijkertijd mag de overheid niet uit het oog verliezen dat het iedereen die dak- en/of thuisloos is moet beschermen. Nu zal het overgrote deel van de (dreigend) dak- en thuisloze mensen geen aanspraak kunnen maken op voorrang, alternatieve oplossingen zijn er voor hen evenmin. Ook zij bevinden zich in een zeer urgente en kwetsbare situatie, waarvoor de overheid maatregelen moet nemen.

Specifiek ten aanzien van de afbakening van de urgentiecategorie dakloze gezinnen met kinderen, twijfelt het College of de gekozen afbakening in lijn is met het Kinderrechtenverdrag. Het College ziet een groot risico dat wanneer gezinnen niet aan de gestelde voorwaarden voldoen, de betrokken kinderen (en hun gezin) alsnog dakloos raken of blijven. Het College adviseert daarom om alsnog een belangenafweging, conform het Kinderrechtenverdrag, uit te voeren en op basis daarvan de ontwerpregeling aan te passen. Verder adviseert het College om in ieder geval artikel 10 lid 2 sub b te schrappen uit de ontwerpregeling, vanwege de brede formulering en omdat het artikel ertoe kan leiden dat kinderen ernstig worden benadeeld door het handelen van hun ouders.

Vanzelfsprekend is het College graag bereid dit advies desgewenst nader toe te lichten.

Met vriendelijke groet,

5.1.2.e

Voorzitter

---

²² [Brief van de minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening aan Eerste Kamer](#) over wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting uitvoerbaarheid en juridische houdbaarheid amendementen van 26 augustus 2025, kenmerk 2025-0000523978 (niet als Kamerstuk gepubliceerd).

30-3-2026

Het Leger des Heils staat positief ten aanzien van de voorgestelde urgentieregeling voor *dakloze gezinnen met minderjarige kinderen zonder vaste verblijfplaats*. Het wettelijk verankeren van urgentie voor deze groep vormt een belangrijke stap richting meer regie, rechtsgelijkheid en bescherming van kinderen tegen de ontwrichtende gevolgen van dakloosheid. Tegelijkertijd constateren wij met zorg dat de uitwerking in de voorliggende ministeriële regeling deze doelstelling in belangrijke mate dreigt te ondermijnen.

Vanuit onze ervaring als hulpverleningsorganisatie willen we graag een aantal kritische kanttekeningen plaatsen bij een aantal van de voorgestelde weigeringsgronden. Daarbij staat voor ons centraal dat het wettelijk beoogde recht op urgentie voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen daadwerkelijk realiseerbaar moet zijn in de praktijk.

Algemeen beeld

De belangrijkste doelstelling van het Nationaal Actieplan Dakloosheid – het structureel terugdringen en uiteindelijk beëindigen van dakloosheid – raakt steeds verder uit zicht. Het Leger des Heils beschouwt dit als onaanvaardbaar. Juist in een tijd van grote woningnood en toenemende bestaansonzekerheid is het noodzakelijk om dak- en thuislozen, en specifiek de in de voorliggende regeling categorie *dakloze gezinnen met minderjarige kinderen* effectief te beschermen. Dit maakt het des te crucialer dat de nadere voorwaarden niet leiden tot een feitelijke uitholling van het recht op urgentie.

De regeling bevat echter een aanzienlijke stapeling van weigeringsgronden, open normen en onredelijke bewijsvereisten. Bovendien laat de regeling op cruciale onderdelen veel lokale interpretatieruimte voor gemeenten, wat kan leiden tot rechtsongelijkheid tussen woningmarktregio's. Het mag niet zo zijn dat de toegang tot een fundamenteel beschermingsmechanisme voor kinderen afhankelijk wordt van lokale beleidsopvattingen of uitvoeringspraktijken. Bovendien leidt dit onbedoeld tot schrijnende situaties, waarin kinderen worden weggehaald bij hun ouders, terwijl het voor kinderen in verreweg de meeste gevallen heilzamer is om bij hun ouders te blijven.¹

Belangrijkste knelpunten in de praktijk

1. Verkapte zelfredzaamheidstoets via artikel 3c

Artikel 3c biedt gemeenten de mogelijkheid urgentie te weigeren indien het huisvestingsprobleem binnen een “redelijke termijn” kan worden opgelost door tijdelijk

---

¹ <https://www.platform-investico.nl/onderzoeken/gemeenten-dreigen-dakloze-moeders-met-afnemen-kinderen>

verblijf in onzelfstandige woonruimte. In de praktijk werkt dit als een verkapte zelfredzaamheidstoets.

Dakloze gezinnen maken vaak noodgedwongen gebruik van informele logeeroplossingen of slapen ze noodgedwongen in de auto of in garageboxen. Het formaliseren van deze situatie als reden om urgentie te weigeren verlengt instabiliteit en vergroot de kans op verergering van problematiek. Bovendien kan het ertoe leiden dat gezinnen langer in onveilige situaties blijven, bijvoorbeeld bij huiselijk geweld.

Voorstel: sluit toepassing van artikel 3c voor gezinnen met minderjarige kinderen uit, of beperk deze zeer strikt en stuur op uniformiteit.

2. Cirkelredenering rond financiële zelfredzaamheid (artikel 3f)

Artikel 3f maakt het mogelijk urgentie te weigeren wanneer een woningzoekende niet in het eigen bestaan of de kosten van de woning kan voorzien of schulden niet geregeld zijn. Dit vormt een fundamentele cirkelredenering: gebrek aan inkomen of problematische schulden zijn juist vaak oorzaken van dakloosheid.

In de praktijk zien wij dat gezinnen hierdoor bij voorbaat worden uitgesloten van urgentie, terwijl zij zonder stabiele huisvesting moeilijk aan financiële stabiliteit kunnen werken.

Voorstel: beperk of schrap artikel 3f voor de specifieke categorie dakloze gezinnen met minderjarige kinderen.

3. Bindingseis en aantoonbaarheid daarvan

De regeling stelt eisen aan economische of maatschappelijke binding aan de woningmarktregio, waaronder een verblijf van drie jaar als ingezetene. Voor dakloze gezinnen is het aantonen van feitelijke binding vaak complex. Zij beschikken regelmatig niet over formele bewijsstukken, ondanks dat zij feitelijk langdurig in een regio verblijven (bijvoorbeeld via opvang, tijdelijk verblijf of informele woonarrangementen). Ook als mensen langer al in de gemeente verblijven is dat niet altijd aan te tonen, waarmee deze eis nog meer mensen uitsluit.

De combinatie van een strikte bindingseis én hoge bewijsvereisten kan daardoor een onverdedigbaar uitsluitingsmechanisme vormen.

Voorstel: borg landelijk welke bewijsmiddelen kunnen volstaan (bijvoorbeeld verklaringen van hulpverleners, scholen of zorginstanties), minimaliseer open normen en overweeg de bindingseis voor deze doelgroep te versoepelen of te schrappen.

4. Open norm “niet redelijkerwijs kunnen voorkomen van huisvestingsprobleem”

Artikel 10 stelt als aanvullende voorwaarde dat het huisvestingsprobleem niet redelijkerwijs voorkomen had kunnen worden. Deze formulering is zeer ruim en biedt gemeenten veel ruimte voor subjectieve interpretatie. In onze ervaring leidt dit tot verschillen in besluitvorming en rechtsonzekerheid voor gezinnen.

Voorstel: verduidelijk deze norm aanzienlijk of schrap deze voor deze urgentiecategorie.

Conclusie

Het Leger des Heils ondersteunt de intentie van de regeling om meer regie en rechtsgelijkheid te realiseren. In de huidige vorm dreigt de regeling echter het wettelijk beoogde recht op urgentie voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen in de praktijk te verzwakken.

Samengevat roepen we de minister op om:

- Urgentie voor deze doelgroep daadwerkelijk toegankelijk en uniform te maken;
- Toepassing van met name de weigeringsgronden rond zelf oplossen en financiële zelfredzaamheid te beperken;
- Landelijke duidelijkheid te geven over bewijsvereisten en open normen te minimaliseren;
- Zo te voorkomen dat kinderen ondanks een wettelijk recht op urgentie alsnog langdurig dakloos blijven.

Alleen dan kan deze regeling bijdragen aan de structurele doelstelling om dakloosheid onder gezinnen terug te dringen en kinderrechten daadwerkelijk te beschermen.

Uiteraard zijn wij bereid om nadere toelichting te geven op bovenstaande punten.

Hiervoor kunt u contact opnemen met 5.1.2.e 5.1.2.e 5.1.2.e via

5.1.2.e @legerdesheils.nl, T: 5.1.2.e

Inbreng Dakloosheid Voorbij! op de aangevulde ontwerp ministeriële regeling bij de Wet versterking regie volkshuisvesting

Op 16 februari jongstleden is de aangevulde ontwerp ministeriële regeling bij de Wet versterking regie volkshuisvesting (hierna : Wet regie) gepubliceerd. Hieruit blijkt dat er zeer forse ingrepen in het recht op urgentie voor dakloze gezinnen worden gedaan.

De Tweede Kamer heeft in juli 2025 besloten de groep “gezinnen zonder verblijfplaats met minderjarige kinderen” middels het amendement Grinwis² toe te voegen aan de Wet regie als groep met wettelijk recht op urgentie. Maar in de ontwerp ministeriële regeling zijn zoveel aanvullende voorwaarden opgenomen dat er van het recht op urgentie voor deze gezinnen weinig tot niets overblijft.

Onze zorgen zitten met name op het grote aantal uitsluitingsgronden. Veel daarvan zijn uiterst vaag. Wij vrezen voor rechtsongelijkheid door te veel vrijheid aan gemeenten te laten over het verder invullen van de eisen, zowel op papier als in de praktijk. Hiermee is er ook een reëel risico dat uiteindelijk geen enkel gezin dat dakloos is urgentie zal krijgen.

In deze inbreng gaan wij nader in op deze uitsluitingsgronden en doen wij concrete voorstellen voor wijzigingen, die ervoor zorgen dat de definitieve versie van de regeling de oorspronkelijke intentie van het amendement Grinwis reflecteert. Het betreft de volgende punten:

- **Bindingseis niet realistisch voor dakloze gezinnen.** Artikel 2 van de regeling stelt dat om voor urgentie in aanmerking te komen iemand minimaal drie jaar ingezetene moet zijn dan wel gedurende de voorafgaande vijf jaar ten minste drie jaar onafgebroken ingezetene is geweest van een bepaalde woningmarktregio. De periode van drie jaar is arbitrair en kan problemen opleveren voor dakloze gezinnen, waarvoor het immers kenmerkend is dat ze meestal geen vaste verblijfplaats hebben, zeker niet als de dakloosheid het gevolg is van (helaas veel voorkomend) huiselijk geweld. Ook zijn dakloze gezinnen met schoolgaande kinderen waarschijnlijk al eerder gebonden aan de regio. Dat er een periode wordt afgesproken kunnen we begrijpen, maar de regeling moet nadrukkelijker aangeven dat gemeenteraden een hardheidsclausule moeten inbouwen. **Voorstel:** de binding zal op een manier moeten worden aangetoond die aansluit bij de situatie waarin dakloze gezinnen zich bevinden. Dit betekent op z'n minst dat bij het bepalen hiervan dakloze gezinnen en organisaties die met hen in contact staan moeten worden geraadpleegd. Het doel moet zijn om het aantonen van binding te vergemakkelijken.

1) [Consultatie gestart voor aangepaste regeling bij Wet regie | Home | Volkshuisvesting Nederland](#)

2) [Wijziging van de Algemene wet bestuursrecht, de Huisvestingswet 2014, de Omgevingswet, de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 en de Woningwet in verband met de versterking van de regie op de volkshuisvesting en met het oog op enkele andere met de volkshuisvesting samenhangende maatregelen \(Wet versterking regie volkshuisvesting\).](#) Tweede Kamer der Staten-Generaal

- **Weigeringsgrond “niet in eigen bestaan kunnen voorzien” sluit dakloze mensen bij voorbaat uit.** Artikel 3f stelt dat gemeenten urgentie mogen weigeren als iemand niet in het eigen bestaan of in de kosten voor de woning kan voorzien. Dit is een cirkelredenering: gebrek aan inkomen is vaak juist een oorzaak van dakloosheid. Bovendien staat deze eis haaks op ander overheidsbeleid. In Nederland heeft ieder persoon die ouder is dan 21 jaar en rechtmatig in Nederland verblijft, recht op een inkomen ter hoogte van het wettelijk bestaansminimum. Dit is een door de overheid vastgesteld bedrag dat volgens de wet minimaal nodig is om van te kunnen leven. Daarnaast weten we dat veel dakloze gezinnen bestaan uit moeders met minderjarige kinderen. Gebrekkige financiële zelfstandigheid is, naast geweld tegen vrouwen, een voorname oorzaak van dakloosheid onder vrouwen. Dit zal ook gelden voor een deel van de andere dakloze gezinnen. Daarom leidt deze weigeringsgrond tot uitsluiting van dakloze gezinnen. **Voorstel:** schrap in artikel 3f de weigeringsgrond “niet in eigen bestaan of in de kosten voor de woning kunnen voorzien”.
- **Huisuitzettingen mogen geen weigeringsgrond voor gezinnen met kinderen zijn.** Artikel 3a beschrijft huisuitzettingen in de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag als weigeringsgrond voor het verstrekken van urgentie. Hiermee wordt in feite gelegaliseerd dat gezinnen met minderjarige kinderen dakloos gemaakt én gehouden kunnen worden op basis van een huisuitzetting. Dit is in strijd met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind én de motie Grinwis,³ waarin uw Kamer de regering oproep tot een verbod op huisuitzettingen van gezinnen met minderjarige kinderen. Ook druist het in tegen de doelstelling uit het Nationaal Actieplan Dakloosheid. In dit plan wordt immers als doel gesteld dat dakloosheid in 2030 tot nul moet zijn gereduceerd. Dat lukt niet als er gezinnen met kinderen uit hun huis worden gezet zonder dat alternatieve huisvesting voorhanden is. **Voorstel:** maak in artikel 3a een uitzondering voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen.
- **Het zelf oplossen binnen een “redelijke termijn” van het woonprobleem kan niet van dakloze gezinnen worden gevraagd.** Artikel 3c opent de mogelijkheid om urgentie te weigeren als het huisvestingsprobleem binnen een niet nader omschreven “redelijke termijn” zelf opgelost kan worden door het al dan niet tijdelijk bewonen van onzelfstandige woonruimte. In de praktijk komt dit neer op een verkapte zelfredzaamheidstoets. Voor dakloze gezinnen is dat onredelijk: een gezin dat dakloos is of dreigt te raken, is per definitie niet zelfredzaam. Dat geldt destoeter sterker voor vrouwen met kinderen, voor wie het vinden van een veilige plek in hun netwerk vaak problematisch is. Ook zou dit artikel ertoe kunnen leiden dat vrouwen langer in een geweldadige relatie blijven zitten, omdat ze geen alternatief hebben. Dit is destoeter urgenter omdat de rechtbank in Rotterdam onlangs uitsprak dat een vrouw die gevlucht was voor partnergeweld geen recht op urgentie heeft op basis van de huisvestingsverordening.⁴ Hier is duidelijk sprake van een systeemfout, die gerepareerd moet worden, vindt ook de VVD fractie in Rotterdam die hierover raadvragen heeft gesteld.⁵ **Voorstel:** schrap artikel 3c en zorg ervoor dat dakloze gezinnen met minderjarige kinderen te allen tijde onmiddellijk en onvoorwaardelijk recht hebben op urgentie.

3) [Consultatie gestart voor aangepaste regeling bij Wet regie | Home | Volkshuisvesting Nederland](#)

4) [Rechtbank Rotterdam, 30-01-2026, ECLI:NL:RBROT:2026:674, ROT-25_3696 | HSE](#)

5) [Document RotterdamRaad - \[26bb001614\] Geef altijd thuis bij huiselijk geweld - iBabs Publieksporaal](#)

- **Weigeringsgrond verwijtbaarheid te ruim geformuleerd.** Artikel 10, lid 2b stelt als voorwaarde dat de gezinnen het huisvestingsprobleem “niet redelijkerwijs konden voorkomen”. Deze formulering is zo ruim dat hij bijna altijd ingeroepen kan worden. Dit leidt tot grote interpretatieverschillen binnen en tussen gemeenten - precies de rechtsonzekerheid die de regeling zegt te willen voorkomen. **Voorstel:** schrap artikel 10, lid 2b in zijn geheel.
- **Definitie noodgedwongen tijdelijk verblijf willekeurig ingeperkt.** De toelichting op artikel 10 stelt dat een gezin dat bij familie, vrienden of kennissen verblijft alleen als urgent geldt als het “niet vrij kan beschikken over een eigen slaapvertrek”. Dit is een willekeurige inperking van de ETHOS⁶ categorie 6, zonder onderbouwing. Bovendien is het onwerkbaar: hoe bewijst een gezin dat het niet vrij over een slaapvertrek beschikt? **Voorstel:** vervang deze uitleg door de officiële ETHOS-definitie: “Mensen die noodgedwongen tijdelijk verblijven in de conventionele woning van iemand anders (vrienden, familie, kennissen) omdat zij zelf geen eigen huisvesting hebben.”
- **Eis “substantiële zorgtaak” heeft geen wettelijke basis.** Artikel 10, lid 2a wordt als voorwaarde voor het verkrijgen van urgentie gesteld dat ouders een “substantiële zorgtaak” hebben voor hun minderjarige kind(er). Deze toevoeging heeft geen enkele wettelijke basis. Het woord “substantieel” is niet nader gedefinieerd en werpt onnodige belemmeringen op. Ouders hebben per definitie een zorgtaak voor hun minderjarige kinderen. **Voorstel:** schrap de woorden “waarvoor zij een substantiële zorgtaak hebben”.
- **Terugvalpercentage van 15% waarschijnlijk te laag.** De Huisvestingswet schrijft voor dat gemeenten minimaal 15% van de vrijkomende sociale huurwoningen moeten reserveren voor urgent woningzoekenden, als het gemeenten in een woningmarktregio niet lukt om binnen een bepaalde termijn tot afspraken te komen over percentages voor urgenten en die ook vast te leggen in een huisvestingsverordening. Volgens de toelichting op de regeling is dit gebaseerd op een ABF-rapport uit 2023.⁷ Maar dat rapport ging grotendeels over “uitstromers”, bevatte geen betrouwbare cijfers over alle groepen, en de G5-gemeenten kwamen aanzienlijk hoger uit. ABF merkt verder zelf op dat hun onderzoek niet over alle verplicht urgenten gaat. Daar komt nog bij dat de groep dakloze gezinnen met minderjarige kinderen sindsdien als urgentie categorie is toegevoegd. **Voorstel:** laat nader onderzoek doen naar het benodigde terugvalpercentage en stel dit zo nodig bij. Zorg er tegelijkertijd voor dat de sociale woningvoorraad op peil is, zodat ook regulier woningzoekenden binnen afzienbare termijn kans op een sociale woning maken. Zie voor concrete voorstellen op dit laatste punt: [Reactie VNG, Aedes, Woonbond en IPO voorhang besluit regie volkshuisvesting](#).

Voor meer informatie kunt u zich wenden tot: 5.1.2.e 5.1.2.e politiek adviseur 5.1.2.e !
 Email: 5.1.2.e @dakloosheidvoorbij.nl T: 5.1.2.e

Mede mogelijk gemaakt door:

6) ETHOS staat voor 'European Typology of Homelessness and Housing Exclusion' en definieert dakloosheid als een gebrek aan voorwaardige huisvesting. De ETHOS-Light definitie onderscheidt zes categorieën van dak- en thuisloosheid. Het is de officiële, door de overheid erkende en gehanteerde definitie van dakloosheid.

7) Zie de toelichting op de ministeriële regeling, voetnoot 3, pagina 2

Reactie op de tweede consultatie regeling versterking regie volkshuisvesting

30-3-2026

Hierbij maakt Aedes gebruik van de mogelijkheid om te reageren op de tweede consultatie van de regeling versterking regie volkshuisvesting. De regeling is gewijzigd omdat 'dakloze gezinnen met minderjarige kinderen' straks ook urgentie krijgen volgens de wet. Er zijn beoordelingsgronden opgesteld om in aanmerking te komen voor deze urgentie categorie.

Voorafgaand aan de behandeling van het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting in de Tweede Kamer heeft Aedes opgeroepen alle dak- en thuisloze personen geteld volgens ETHOS-light urgentie te geven in de wet¹. Dit amendement is door de Tweede Kamer niet aangenomen. Hierdoor krijgen dakloze personen, los van de toegevoegde nieuwe categorie over dakloze gezinnen, alleen urgentie als ze uitstromen uit de maatschappelijke opvang. Dit is systeemdenken en daarmee sluiten we onze ogen voor de werkelijke omvang van het aantal dakloze mensen. Uit de meest recente ETHOS-light tellingen in 57 gemeenten blijkt namelijk dat de helft van de dakloze mensen in niet-conventionele woonruimte of bij familie of vrienden verblijft. Daarbij moet het niet zo zijn dat deze mensen eerst in de maatschappelijke opvang terecht moeten komen met alle nadelen die daaraan verbonden zijn, zoals persoonlijke trauma's en uiteindelijk hogere maatschappelijke kosten. Geen urgentie verlenen aan alle dak- en thuisloze personen volgens ETHOS-light is daarom een gemiste kans. In eerste instantie voor deze mensen zelf, maar ook voor het kabinet om het doel te bereiken dat in 2030 iedereen in Nederland een dak boven zijn of haar hoofd heeft.

Wel werd tijdens de behandeling een amendement aangenomen om dakloze gezinnen met minderjarige kinderen als urgentie categorie toe te voegen aan de verplichte categorieën van urgent woningzoekenden die worden aangewezen met deze wet. Aedes is blij dat deze gezinnen straks na invoering van de wet in alle gemeenten met urgentie gehuisvest moeten worden. Naar aanleiding van een uitvoeringstoets² heeft de Minister besloten beoordelingsgronden op te stellen wanneer men in aanmerking komt voor deze categorie. Aedes heeft er begrip voor dat deze gronden zijn opgesteld in de regeling, zoals eerder ook voor de urgentie categorie 'mantelzorgers' is gebeurd. Oneigenlijk gebruik maken van urgentie moet worden voorkomen, er moet een balans blijven met regulier woningzoekende. De beoordelingsgronden moeten objectiveerbaar en uitvoerbaar zijn voor gemeenten, maar tegelijkertijd niet zo restrictief zijn vormgegeven dat veel dakloze gezinnen met minderjarige kinderen in de praktijk worden uitgesloten van huisvesting. Aedes noemt daarom hieronder enkele aandachtspunten om te verwerken in een nieuwe versie van de regeling.

Maatschappelijke binding voor urgentie en terugvalpercentage

In de nieuwe regeling staat onder Artikel 3 lid 1b 1 dat een woningzoekende maatschappelijk gebonden is aan een woningmarktregio als hij ten minste drie jaar onafgebroken ingezetene is dan wel in de voorgaande vijf jaar tenminste drie jaar onafgebroken ingezetene is geweest van die

¹ <https://aedes.nl/media/document/brief-aedes-tbv-debat-over-wet-versterking-regie-volkshuisvesting-20-juni-2025>

² <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/rapporten/2025/10/15/uitvoerbaarheidstoets-decentrale-overheden-udo-amendementen-wetsvoorstel-versterking-regie-volkshuisvesting>

woningmarktregio. Onder Artikel 3 lid 1b 3 is toegevoegd dat dezelfde termijnen ook gelden vóór verblijf in een instelling. Aedes steunt deze toevoeging zodat een woningzoekende na verlaten van een verblijf in een instelling met een urgentie weer een huis kan zoeken in de woningmarktregio van herkomst.

Wel wijzen we erop dat dakloze gezinnen met minderjarige kinderen problemen kunnen ondervinden om maatschappelijke binding met de woningmarktregio aan te tonen met de genoemde termijnen hierboven. Vooral bij een zwervend bestaan en geen registratie bij BRP, ook niet bij een briefadres, leidt dit er toe dat er geen urgentie wordt verleend. In de Uitvoeringstoets na het aannemen van het amendement wordt dit ook opgemerkt (p. 21). Aedes ziet graag dat voorwaarden voor maatschappelijke binding voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen worden aangepast. Gebeurt dat niet dat bestaat het risico dat dakloze gezinnen met een zwervend bestaan niét met urgentie gehuisvest kunnen worden.

Als gemeenten in de woningmarktregio niet tot een verdeling van het huisvesten urgent woningzoekenden komen dan geldt als terugvalpercentage 15% van de vrijkomende voorraad van elke gemeente moet worden toegewezen aan deze wettelijk urgenten. Aedes heeft eerder al ernstige twijfels geuit of dit percentage een voldoende stok achter de deur is om tot afspraken in de regio te komen. We krijgen nu signalen binnen van regio's in de Randstad waar veel hogere percentages van de vrijkomende voorraad worden toegewezen aan urgenten. In de Uitvoeringstoets (p. 23) wordt ook genoemd dat het terugvalpercentage verhoogd moeten worden nu er een nieuwe categorie urgent woningzoekenden wordt toegevoegd. Aedes pleit ervoor dit percentage alsnog te verhogen naar bijv. 20% en met gemeenten en corporaties in de regio's in de Randstad af te stemmen of dat percentage werkbaar is om tot afspraken te komen.

Beoordelingsgronden voor 'dakloze gezinnen met minderjarige kinderen'

In Artikel 10 van de (toelichting op de) regeling worden de beoordelingsgronden gegeven wanneer men in aanmerking komt voor de urgentiecategorie 'dakloze gezinnen met minderjarige kinderen'. Zoals genoemd in de inleiding heeft Aedes er begrip voor dat beoordelingsgronden worden opgesteld. Wel geven we de volgende punten mee:

Het uitgangspunt van deze beoordelingsgronden is de leefsituatie van de woningzoekende, waarbij is aangesloten bij ETHOS-light. Artikel 10 lid 1f lijkt hierop een uitzondering te zijn. Daar wordt vermeld dat alleen urgentie wordt verleend als de woningzoekende niet over een eigen slaapvertrek beschikt wanneer hij slaapt bij vrienden of familie. Dat is erg lastig om te verifiëren. Aedes stelt voor aan te sluiten bij de officiële ETHOS-definitie: *Dakloze gezinnen met minderjarige kinderen die noodgedwongen tijdelijk verblijven in de conventionele woning van iemand anders (vrienden, familie, kennissen) omdat zij zelf geen eigen huisvesting hebben.*"

Artikel 10 lid 2b noemt dat woningzoekende in aanmerking komen voor deze urgentiecategorie indien 'het huisvestingsprobleem niet redelijkerwijs kon worden voorkomen'. In de toelichting hierop staat dat dit bewust een brede beoordelingsgrond is en gaat over de verwijtbaarheid van dakloosheid: dus wanneer het evident de eigen verantwoordelijkheid is van de woningzoekenden dat hij (dreigend) dakloos is. Denk aan vrijwillig je huurcontract opzeggen, (re)migratie uit het buitenland naar

Nederland zonder te voorzien in huisvesting en gezinsleden laten overkomen zonder te zorgen voor huisvesting. Aedes heeft er begrip voor dat urgentie voor deze categorie wordt beoordeeld op basis van verwijtbaarheid, maar we wijzen erop dat de complexiteit die hierachter schuil gaat onvoldoende terugkomt in het Artikel en de toelichting daarop. Hoewel we het moeilijk voorstelbaar vinden dat gemeenten deze brede beoordelingsgrond gebruiken om nagenoeg geen enkel gezin dat dakloos is urgentie te geven, vinden we desondanks dat de Minister nogmaals naar deze beoordelingsgrond moet kijken om te voorkomen dat dat straks toch op veel plekken gebeurt. In Amsterdam is bijvoorbeeld 'verwijtbaarheid' al een beoordelingsgrond voor urgentie, daar kan gekeken worden hoe beoordeling hiervan nu plaatsvindt. Een objectieve onderbouwing voor 'verwijtbaarheid' is bijvoorbeeld al in de regeling te vinden in Artikel 3 lid a. Daarnaast kun je stellen dat wanneer een aanvrager de mogelijkheid had de woning op te eisen en dit heeft nagelaten of de aanvrager vermogen uit de verkoop van de woning niet inzet om huisvesting te realiseren objectieve gronden zijn om te toetsen aan verwijtbaarheid.

Een deel van deze toets blijft echter subjectief en vraagt om ervaring van beoordelaars. Zij moeten een afweging hierin maken en bijvoorbeeld kijken naar de verzwarende omstandigheden zoals de (psychische) gesteldheid van de aanvrager ten tijde van de 'verwijtbare' keuze. De oorzaak van dakloosheid is vaak ingewikkeld, zo zien we in de praktijk. Meestal is er geen sprake van bewust gedrag of misbruik. Een relatiebreuk, schulden of plotselinge problemen in het gezin kunnen veel mensen overkomen. Dit blijft maatwerk voor de beoordelaars van de aanvraag. Gemeenten moeten echt een goede onderbouwing leveren waarom iemand uiteindelijk op basis van verwijtbaarheid wordt afgewezen. Waarbij er de mogelijkheid moet zijn om op individuele grond een beroep te doen op herbeoordeling. Aedes ziet bovenstaande nog onvoldoende terugkomen in Artikel 10 lid 2b. We zien graag dat het Artikel en de toelichting hierop wordt aangepast om te voorkomen dat – hoewel lastig voorstelbaar – op veel plekken dakloze gezinnen géén urgentie op basis van verwijtbaarheid.

Weigeringsgronden

In Artikel 3 van de regeling staan weigeringsgronden die de gemeente kán inzetten om de toegang tot een urgentie categorie te ontzeggen. Het geldt dus voor alle urgentie categorieën. Aedes merkt op dat Artikel 3 niet is aangepast t.o.v. de vorige versie van de regeling. Deze weigeringsgronden verdienen een extra blik van aandacht na het toevoegen van dakloze gezinnen met minderjarige kinderen als nieuwe urgentie categorie. En dan wel de volgende onderdelen van het artikel:

In Artikel 3 lid a wordt gesteld dat een huisvestingsprobleem dat is ontstaan als gevolg van huisuitzetting 12 maanden voorafgaand aan de aanvraag door overlast, fraude of criminele activiteiten een weigeringsgrond zijn. Aedes vindt niet dat deze weigeringsgrond moet worden aangepast specifiek voor dakloze gezinnen. Hier vragen we in deze reactie extra aandacht voor omdat we ook zien dat andere organisaties pleiten voor het schrappen van deze weigeringsgrond. Huisuitzettingen in de corporatiesector nemen al jaren achteraan af.³ Een huurachterstand is nooit enkel de reden, meervoudige complexe problematiek komt erbij kijken. Een huisuitzetting is dan echt het allerlaatste middel. Denk daarnaast aan gevallen met onrechtmatige bewoning, criminaliteit en ondermijning. Dit

---

³ <https://aedes.nl/media/document/corporatiemonitor-huurschulden-en-huisuitzettingen-2025>

blijft een weigeringsgrond voor urgentie die de gemeente kán toepassen, gekeken naar de feitelijke situatie kan altijd anders worden besloten.

In Artikel 3 lid c wordt gesteld dat urgentie kan worden afgewezen als de woningzoekende 'binnen een redelijke termijn' het huisvestingsprobleem kan oplossen. Aedes pleit ervoor om hieraan toe te voegen 'rekening houdend met de feitelijke situatie'. Daarmee wordt er meer rekening gehouden met de feitelijke situatie van de urgent woningzoekende op dit moment. In die situatie kan 'een redelijke termijn' anders zijn voor een mantelzorgontvanger dan voor een dakloos gezin. Ook kan hierbij een onveilige woonsituatie een rol spelen.

In Artikel 3 lid f wordt gesteld dat urgentie kan worden afgewezen als de woningzoekende 'niet in het eigen bestaan' kan voorzien. Voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen kan dit een harde weigeringsgrond worden. Gebrek aan financiële zelfstandigheid kan juist een reden zijn voor dakloosheid. Tegelijkertijd is het uitgangspunt dat je altijd wilt voorkomen dat dit gezin door financiële instabiliteit (opnieuw) dakloos raakt. Een toets voor financiële zelfstandigheid voor alle urgenten door dit artikel steunen we daarom. In de toelichting op dit artikel staat al dat inkomensbeheer en een stabiel werkend budgetplan al er toe leidt dat 'schulden in orde worden geacht' en de woningzoekende daarmee wel in eigen bestaan kan voorzien. Aedes ziet graag dat in deze toelichting extra benadrukt wordt dat inkomensbeheer en een stabiel werkend budget plan er toe leiden dat deze weigeringsgrond niet kan worden toegepast.

Ten slotte

De Wet versterking regie volkshuisvesting regelt dat het huisvesten van urgent woningzoekenden meer gespreid wordt over het land. Dat betekent op meer plekken in het land de opgave veranderd. Aedes vindt dat urgent woningzoekenden na het vinden het van een thuis ook de zorg en begeleiding moeten krijgen waar ze recht op hebben. We pleiten ervoor dat corporaties en gemeenten meer budget krijgen om uitvoering dit geven aan dit onderdeel van de wet.

Als laatste, wordt in deze regeling ook het landelijk gemiddelde sociale huurwoningen per gemeente vastgesteld op 25,6%. Hierbij is gekeken naar de DAEB-voorraad van zelfstandige huurwoningen van corporaties. Als een gemeente onder dit percentage zit dan moet de gemeente de komende tien jaar verplicht 30% sociale huur programmeren, zit de gemeente erboven dat moet de gemeente verplicht 40% middenhuur/betaalbare koop programmeren. De aanvullende opgave per gemeente volgt uit de regionale onderhandeling die binnen zes maanden moet zijn afgerond. Aedes had liever gezien dat het landelijk gemiddelde niet was gebruikt als ijkpunt maar 30% sociale huur. Dat was begrijpelijker om te streven naar minimaal 30% sociale huurvoorraad per gemeente. Daarnaast was het logischer geweest om 2/3 betaalbaar en 30% sociale huur als uitgangspunt te nemen in elk gemeente voor de onderhandeling in de regio. Dit had de solidariteit op de verdeling van betaalbare woningbouw versterkt en het spreiden van het huisvesten van urgent woningzoekenden uiteindelijk makkelijker gemaakt.

Meer informatie

5.1.2.e

Belangenbehartiger

5.1.2.e

Belangenbehartiger

5.1.2.e [redacted] [@aedes.nl](mailto:[redacted]@aedes.nl) - 5.1.2.e [redacted]

5.1.2.e [redacted] [@aedes.nl](mailto:[redacted]@aedes.nl) - 5.1.2.e [redacted]

5.1.2.e [redacted]

Belangenbehartiger

5.1.2.e [redacted] [@aedes.nl](mailto:[redacted]@aedes.nl) - 5.1.2.e [redacted]

kinder ombudsman

het beste besluit:
geef kinderen invloed

Retouradres: Postbus 93122, 2509 AC Den Haag

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
De minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening
Postbus 20011
2500 EA DEN HAAG

Geachte mevrouw Boekholt-O'Sullivan,

Middels deze brief reageer ik op de ontwerp-Regeling versterking regie volkshuisvesting (hierna: de Regeling). Mijn reactie ziet op de zorgen die ik heb over de uitwerking van de nadere voorwaarden voor de urgentiecategorie *gezinnen met minderjarige kinderen zonder vaste verblijfplaats*.

Tijdens de behandeling van het wetsvoorstel Versterking regie volkshuisvesting heeft de Tweede Kamer het amendement Grinwis c.s. aangenomen.¹ Hiermee zijn dakloze gezinnen met minderjarige kinderen in het wetsvoorstel opgenomen als verplichte urgentiecategorie aan wie voorrang wordt gegeven op woonruimte. Het doel van dit amendement was om een einde te maken aan de dakloosheid van kinderen. Dit doel ondersteun ik als Kinderombudsman ten zeerste. Kinderen hebben immers recht op adequate huisvesting (Artikel 26 Kinderrechtenverdrag, hierna: IVRK).

Ten onrechte geen kinderrechtentoets

Deze Regeling heeft grote gevolgen voor dakloze kinderen. In mijn advies van 29 maart 2023 over het wetsvoorstel Versterking regie volkshuisvesting adviseerde ik uw voorganger om conform het Kinderrechtenverdrag ook de belangen van kinderen te onderzoeken en te betrekken. Ten onrechte is er door uw voorganger geen Kinderrechtentoets² uitgevoerd. Met de Kinderrechtentoets worden wetten, regelgeving en beleid getoetst aan de rechten van het kind. Met als doel de ontwikkeling en het welzijn van kinderen te waarborgen in alle voorstellen die raken aan de belangen van kinderen.

Bij de Kinderrechtentoets wordt de invloed van wetgeving en beleid op de belangen van kinderen in kaart gebracht en gewogen aan de hand van de zeven elementen³:

1. Identiteit van het kind
2. Behoud van de gezinsomgeving en belangrijke contacten
3. Bescherming en veiligheid
4. Het recht op gezondheid
5. Kwetsbare kinderen of bijzondere situaties
6. Het recht op onderwijs
7. Recht van het kind om zijn mening te geven

Pagina 1/5

Datum

30 maart 2026

Onderwerp

Regeling versterking regie
volkshuisvesting 2e consultatie

Ons nummer

KOM005/2026

Kinderombudsman

Bezuidenhoutseweg 151
2594 AG Den Haag

Postbus 93122
2509 AC Den Haag

T 070 356 35 63
info@kinderombudsman.nl
www.kinderombudsman.nl

*De Kinderombudsman
is onderdeel van de
Nationale ombudsman*

¹ Kamerstukken II, 2024/25, 36512, nr. 93

² [Kinderombudsman - Kinderrechtentoets](#).

³Zie General Comment 14 van het Kinderrechtencomité voor de uitwerking van deze elementen.

Als deze toets wel was uitgevoerd had de Regeling er wezenlijk anders uitgezien. Dan zou er namelijk wel aandacht zijn besteed aan de eigenstandige positie van het kind als een persoon met rechten, en voor de belangen van kinderen in deze groep. Dat is nu niet het geval.

Ontbreken van een verplichting over het meewegen van de belangen van kinderen

Mijn zorgen zien ten eerste op het ontbreken van een verplichting voor gemeenten om het belang van het kind mee te wegen bij het nemen van individuele besluiten over urgentieaanvragen. Al in 2023 heb ik op verzoek van de toenmalig minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening een reactie gegeven op het wetsvoorstel Versterking regie volkshuisvesting⁴ en geadviseerd om de Woningwet aan te passen op dit punt. Ik adviseerde toen gemeenten te verplichten bij besluiten over urgentieverklaringen voor gezinnen, de belangen van kinderen te onderzoeken en te betrekken. Dit kunnen gemeenten in hun huisvestingsverordeningen opnemen. Hoe gemeenten de belangen van kinderen kunnen betrekken, staat in de handreiking 'Het beste besluit voor het kind bij huisvestingsproblemen'.⁵ Mijn oproep aan u is om deze verplichting voor gemeenten op te nemen in de Regeling.

Te strenge afbakening voor kinderen in zeer kwetsbare situatie

Samenhangend met het voorgaande, zien mijn zorgen op de afbakening die in de Regeling voor deze groep is opgenomen. In de Regeling wordt een groot aantal voorwaarden aan dakloze gezinnen gesteld en zijn ruime uitsluitingsgronden opgenomen, zonder dat het belang van het kind bij de toepassing hiervan meegewogen hoeft te worden. Hierdoor kan een groot aantal gezinnen met kinderen uitgesloten worden van adequate huisvesting. Door het ontbreken van een kinderrechtentoets is niet inzichtelijk gemaakt wat de afbakening betekent voor het welzijn en het ontwikkelingsperspectief van deze groep kinderen.

Hieronder benoem ik een aantal specifieke punten van zorg vanuit kinderrechtenperspectief. Deze punten illustreren waarom een kinderrechtentoets nodig is en geven richting voor een aantal noodzakelijke aanpassingen, maar vormen geen limitatieve opsomming van alle knelpunten in de Regeling.

- *Verwijtbaarheid*

Artikel 10, lid 2b van de Regeling stelt als voorwaarde voor urgentie dat de gezinnen het huisvestingsprobleem “niet redelijkerwijs konden voorkomen”. Hier wordt de nadruk gelegd op de verantwoordelijkheid van de ouders. Volgens het Kinderrechtenverdrag mogen kinderen niet 'gestraft' worden voor de beslissingen die hun ouders genomen hebben (art. 2 IVRK). De voorwaarde is daarnaast dusdanig ruim geformuleerd dat het veel ruimte laat aan gemeenten om gezinnen met kinderen uit te sluiten van urgentie. Deze voorwaarde doet daarmee geen recht aan het doel van het amendement, namelijk een einde maken aan de dakloosheid van gezinnen kinderen. Ik adviseer dan ook deze voorwaarde te schrappen.

⁴ Kinderombudsman, Advies Kinderombudsman op wetsvoorstel Versterking regie volkshuisvesting, 30 maart 2023.

⁵ Kinderombudsman, Handreiking Het beste besluit voor het kind bij huisvestingsproblemen, 14 december 2020.

- *Huisuitzettingen als weigeringsgrond*

Artikel 3a van de Regeling creëert een weigeringsgrond voor gemeenten als 'het huisvestingsprobleem is ontstaan als gevolg van huisuitzetting in de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag door overlast, fraude, of criminele activiteiten die zijn veroorzaakt door de woningzoekende of een persoon met wie de woningzoekende een duurzame gemeenschappelijke huishouding gaat vormen.'

Samen met de Nationale ombudsman heb ik in 2023 het rapport 'Als de overheid niet thuis geeft' de mensen- en kinderrechtelijke verplichtingen van de overheid bij huisuitzettingen van gezinnen in kwetsbare situaties beschreven.⁶ De eerste algemene verplichting van de overheid als het gaat om huisuitzettingen is dat deze nooit mogen leiden tot dakloosheid of andere mensenrechtenschendingen tot gevolg hebben.⁷ Een overheid heeft daarom de algemene verplichting om huisuitzettingen zoveel mogelijk te voorkomen en – als voorkomen niet lukt – gezinnen pas het huis uit te zetten als er zicht is op alternatieve accommodatie. Daarbij heeft de overheid een extra inspanningsverplichting als het gaat om huisuitzettingen vanwege betaalachterstanden en voor mensen in kwetsbare posities.⁸

Alternatieve huisvesting moet stabiele huisvesting zijn, waarbij met name rekening wordt gehouden met belangen van kinderen. Onder alternatieve huisvesting wordt in ieder geval niet de maatschappelijke opvang (in welke vorm dan ook) of het opvangen in het netwerk verstaan. Maatschappelijke opvang of opvang in het netwerk zijn situaties van feitelijke dakloosheid. Het alternatief moet een passende vorm van huisvesting zijn.⁹

De weigeringsgrond is op meerdere punten niet in lijn met het Kinderrechtenverdrag. De toegang tot adequate alternatieve huisvesting wordt hiermee geblokkeerd. Een jaar extra wachttijd opleggen aan deze kinderen voordat zij in aanmerking komen voor stabiele huisvesting heeft ernstige negatieve consequenties voor hun welzijn en hun ontwikkelingsperspectief (art. 6 IVRK). Zoals eerder gezegd mogen kinderen niet 'gestraft' worden voor de beslissingen van hun ouders (art. 2 IVRK). Ik vraag u dan ook om deze weigeringsgrond met betrekking tot gezinnen met kinderen te laten vervallen.

Bindingseis

Een algemene voorwaarde die voor alle urgentiecategorieën geldt, is de bindingseis. Artikel 2 stelt als voorwaarde voor urgentie dat een woningzoekende minimaal drie jaar ingezetene moet zijn dan wel gedurende de voorafgaande vijf jaar ten minste drie jaar onafgebroken ingezetene is geweest van een bepaalde woningmarktregio.

---

⁶ Nationale ombudsman en Kinderombudsman, Als de overheid niet thuis geeft, 24 januari 2023, p.20 e.v.

⁷ General Comment 7 van het Comité Economische, Sociale en Culturele Rechten beschrijft de mensenrechtelijke voorwaarden waaraan een huisuitzetting moet voldoen.

⁸ Zie General Comment 21 van het Kinderrechtencomité dat verwijst naar General Comment 7 van het comité van Economische, Sociale en Culturele Rechten.

⁹ Nationale ombudsman en Kinderombudsman, Als de overheid niet thuis geeft, 24 januari 2023, p.21.

Niet alle dakloze gezinnen met kinderen kunnen aan de bindingeis voldoen.¹⁰ Kenmerkend is immers dat zij vaak kortere tijd op verschillende plekken verblijven. Daarnaast wordt nu alleen de maatschappelijke binding van de ouders betrokken. Ook hier zou het belang van het kind, en ook de maatschappelijke binding van het kind zelf, een eerste afweging moeten zijn. Te allen tijde moet voorkomen worden dat gezinnen met kinderen dakloos blijven omdat zij in geen enkele gemeente aan de bindingeis voldoen. Ik adviseer de Regeling op dit punt aan te passen.

- *Substantiële zorgtaak*

Artikel 10, lid 2a stelt als voorwaarde voor het verkrijgen van urgentie dat ouders een 'substantiële zorgtaak' hebben voor hun minderjarige kind. 'Substantiële zorgtaak' wordt hierin niet gedefinieerd. Het Kinderrechtenverdrag stelt dat de eerste verantwoordelijkheid voor de opvoeding van kinderen bij ouders ligt (art. 5 en art. 18 IVRK).

De wijze waarop de voorwaarde nu geformuleerd is, betekent dat deze bij uithuisgeplaatste kinderen in de weg kan komen te staan aan terugplaatsing bij hun ouders. Immers, een voorwaarde om de zorgtaak weer op zich te kunnen nemen, is dat de ouder adequate huisvesting heeft en een stabiele thuissituatie kan bieden. Dit is in strijd met het Kinderrechtenverdrag. Het is zeer schadelijk voor het welzijn en het ontwikkelingsperspectief van kinderen om gescheiden te worden van hun ouders. Om die reden staat er in het Kinderrechtenverdrag dat kinderen niet tegen hun wil gescheiden mogen worden van hun ouders tenzij de relatie tussen kind en ouders onveilig is (art. 9 IVRK). Dit moet in de Regeling ondervangen worden.

---

¹⁰ Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening, Uitvoerbaarheidstoets Decentrale Overheden (UDO) over twee aangenomen amendementen die onderdelen wijzigen van het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting, 15 oktober 2025, p. 21: *'Kenmerk van dakloze gezinnen met minderjarige kinderen is dat het gaat om mensen zonder vaste verblijfplaats. Er kan dus sprake zijn van een zwervend bestaan waarbij het gezin regelmatig eerst in de ene gemeente verblijft en dan weer in een andere. Daarbij kan het zijn dat het gezin zijn verblijf in een gemeente niet leidt tot een inschrijving en daardoor niet wordt opgenomen in de Basisregistratie Personen (BRP). Ondanks dat dakloze mensen ook zonder zorgvraag ambtshalve met een briefadres in het BRP opgenomen moeten kunnen worden, zijn er signalen dat dit niet altijd gebeurt. Zonder de genoemde waarborgen kan een dakloos gezin problemen ondervinden om daadwerkelijk maatschappelijke binding aan te tonen bij een urgentie aanvraag bij een gemeente. Het risico bestaat vervolgens dat iemand overal wordt afgewezen en de Wvrv niet leidt tot een doeltreffende regeling voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen.'*

Tot slot

Uit het voorgaande volgt dat de ontwerp-Regeling versterking regie volkshuisvesting niet in lijn is met het Kinderrechtenverdrag. Ik roep u op om alsnog een kinderrechtentoets uit te voeren voor de gehele Regeling. En op basis van de uitkomsten de Regeling aan te passen. Mochten u of uw medewerkers nadere toelichting willen op dit advies, dan ben ik uiteraard bereid om hierover het gesprek aan te gaan.

Pagina 5/5

Ons nummer
KOM005/2026

Met vriendelijke groet,

Margrite Kalverboer
Kinderombudsvrouw

vereniging van toezichthouders in woningcorporaties

Datum: 19-03-2026

Onderwerp: Regeling versterking regie volkshuisvesting

Graag maakt de Vereniging van Toezichthouders in Woningcorporaties (VTW) gebruik van de gelegenheid om te reageren op 2^e consultatie van de Regeling versterking regie volkshuisvesting (hierna: Regeling).

VTW

De VTW is de beroepsvereniging van ruim 1.125 intern toezichthouders bij woningcorporaties in Nederland. Zij vervullen meer dan 1.260 posities als commissaris in raden van commissarissen (rvc) bij 267 woningcorporaties.

Het intern toezicht is het maatschappelijk geweten en de toezichthouders zijn maatschappelijk aandeelhouders. De rvc houdt toezicht op het bestuur, de besturing en het beleid van de woningcorporatie en heeft daarbij een onafhankelijke, autonome rol met een grote mate van beoordelingsvrijheid.

Gezien het feit dat woningcorporaties miljoenen Nederlanders huisvesten in ruim twee miljoen huurwoningen, is de maatschappelijke verantwoordelijkheid van toezichthouders groot. De belangrijkste vraag hierbij is steeds: Doet de woningcorporatie de goede dingen en doet ze de dingen goed? Dit is de essentie van het werk van de toezichthouder.

Reactie VTW

De reactie van de VTW richt zich op de voorrang voor dakloze gezinnen met kinderen. Dit vanuit haar verantwoordelijkheid voor betekenisvol intern toezicht op de volkshuisvestelijke en maatschappelijke opgave van corporaties, waaronder het huisvesten van kwetsbare groepen zoals dakloze gezinnen met minderjarige kinderen.

Met het amendement Grinwis heeft de Tweede Kamer dakloze gezinnen met kinderen aangewezen als verplichte categorie van urgent woningzoekenden. De VTW onderschrijft dit nadrukkelijk, aangezien het hier gaat om een kwetsbare groep die recht heeft op een veilige woonomgeving, ongeacht in welke gemeente zij dakloos is.

In de voorgestelde Regeling worden voor dakloze gezinnen met kinderen aanvullende voorwaarden gesteld. Hoewel de VTW niet per definitie tegen het stellen van nadere voorwaarden is, heeft zij ernstige zorgen over de mate waarin deze voorwaarden de werking van het amendement Grinwis beperken.

Door het grote aantal en de vaak vage uitsluitingscriteria blijft er in de praktijk van het recht op urgentie nauwelijks iets over. Ook bestaat een groot risico op rechtsongelijkheid, omdat gemeenten veel vrijheid krijgen bij de invulling van de regels.

De VTW verwijst verder graag naar de reacties van Aedes en Dakloosheid Voorbij, die ook concrete verbetervoorstellen bevatten.

Met vriendelijke groet,

Namens de VTW
Directeur VTW

Inbreng Valente ministeriële regeling bij de wet versterking regie volkshuisvesting, 2^e consultatie

Op 16 februari jongstleden is de aangevulde ontwerp ministeriële regeling bij de Wet versterking regie volkshuisvesting gepubliceerd¹. Valente maakt graag gebruik van de mogelijkheid om inbreng te leveren hiervoor. In de consultatie geeft u aan dat de ontwerp-regeling nadere invulling geeft aan het wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting. U geeft aan dat de regeling in maart/april 2024 ter consultatie gelegen heeft. En dat daarom deze consultatie onder andere ziet op de volgende onderwerpen:

- uitwerking nadere voorwaarden urgentie categorie *gezinnen met minderjarige kinderen zonder vaste verblijfplaats*;
- uitbreiding van de definitie van *maatschappelijke binding*;

Onze inbreng richt zich op de eerste twee onderwerpen waar we achtereenvolgens op ingaan.

Nadere voorwaarden urgentie categorie dakloze gezinnen met minderjarige kinderen

De Tweede Kamer heeft in juli 2025 besloten de groep “*gezinnen zonder verblijfplaats met minderjarige kinderen*” middels een amendement² toe te voegen aan de wet als groep met wettelijk recht op urgentie op een sociale huurwoning. Zeer noodzakelijk want ETHOS-telonderzoeken laten zien hoe groot de verborgen dakloosheid is juist ook onder vrouwen met kinderen. De Kamer riep dan ook op juist op deze gezinnen prioriteit te geven bij de aanpak van dakloosheid³. De uitwerking van deze categorie wordt geregeld in artikel 10 van de ontwerp-regeling⁴. Dit artikel 10 geeft nadere voorwaarden als het gaat om dakloze gezinnen met minderjarige kinderen die dakloos zijn.

Als we dat artikel bezien sluiten deze categorieën vrij nauw aan bij het amendement, aangezien het amendement in de toelichting zegt dat het gaat om ‘dakloze gezinnen met minderjarige kinderen (onder één van de leefsituaties onder «Ethos Light»)’. In artikel 10 zouden we dan ook enkel en alleen de beschrijving van alle leefsituaties onder Ethos-Light verwachten, te weten:

- mensen die leven in de openbare ruimte;
- mensen in niet-conventionele woonruimten vanwege een gebrek aan passende huisvesting (zoals auto, kraakpand, vakantiewoning);
- mensen die tijdelijk verblijven bij familie, vrienden of kennissen;
- mensen met dreigende huisuitzetting.
- mensen in de noodopvang voor dakloze mensen;
- mensen in een tijdelijke opvang voor dakloze mensen;
- mensen die een instelling verlaten zonder vervolghuisvesting en mensen die langer in een instelling verblijven wegens gebrek aan passende vervolghuisvesting;

Deze leefsituaties zijn op zich ook nauwgezet omschreven in artikel 10 in de woorden van de Ethos-classificatie. In twee leefsituaties wordt het woordje structureel of duurzaam toegevoegd. Waar de regeling echter echt de mist in gaat is een tweetal toevoegingen in lid 2 en één inbeperking door middel van de toelichting. Het betreft de volgende.

- In Artikel 10, lid 2a wordt als voorwaarde voor het verkrijgen van urgentie gesteld dat ouders een “substantiële zorgtaak” hebben voor hun minderjarige kind(en). Deze

¹ ([Consultatie gestart voor aangepaste regeling bij Wet regie | Home | Volkshuisvesting Nederland](#))

² [Amendement over urgentie voor gezinnen zonder vaste verblijfplaats met minderjarige kinderen](#)

³ [Motie over maatregelen in het Nationaal Actieplan Dakloosheid die specifiek gericht zijn op minderjarigen voorrang geven](#)

⁴ [Overheid.nl | Consultatie Regeling versterking regie volkshuisvesting 2e consultatie](#)

toevoeging heeft geen enkele wettelijke basis. Het woord “substantieel” is niet nader gedefinieerd en werpt onnodige belemmeringen op. Ouders hebben per definitie een zorgtaak voor hun minderjarige kinderen. Wat ons betreft zouden de woorden “waarvoor zij een substantiële zorgtaak hebben” dan ook geschrapt moeten worden.

- De tweede toevoeging is dat in artikel 10 lid 2b. staat dat dat woningzoekenden alleen onder de categorie vallen als zij ‘het huisvestingsprobleem niet redelijkerwijs konden voorkomen.’ Dit voegt iets toe wat nadrukkelijk afwijkt van de geamendeerde wet en om enkel die reden zou deze toevoeging ook al moeten worden afgewezen. Zeker omdat in de toelichting van het amendement juist de onverkwikkelijke praktijk van afwijzingen vanwege ‘schuld’ of ‘verwijtbaarheid’ wordt aangekaart. Het amendement wijst dit juist nadrukkelijk af! Bovendien is deze formulering zo ruim en arbitrair dat hij te pas en te onpas ingeroepen kan worden. Dit zal leiden tot grote interpretatieverschillen binnen en tussen gemeenten - precies de rechtsonzekerheid die in de toelichting op het amendement ook aangegeven wordt deze niet te wensen! Er kan dus meer één conclusie zijn. Artikel 10, lid 2b dient in zijn geheel geschrapt te worden.
- Vervolgens wordt in de toelichting op artikel 10 een volstrekt willekeurige maar ook onuitvoerbare inperking aangebracht. De toelichting op artikel 10 stelt dat een gezin dat bij familie, vrienden of kennissen verblijft alleen als urgent geldt als het “niet vrij kan beschikken over een eigen slaapvertrek”. Dus als iemand noodgedwongen bij iemand tijdelijk verblijft en in de logeerkamer overnacht is diegene ineens niet meer dakloos? En als iemand bij ander op de slaapkamer overnacht weer wel? Dit soort voorwaarden doen totaal geen recht aan de situatie van dakloze mensen en zijn volstrekt onwerkbaar. Bovendien is het een willekeurige inperking van de betreffende ETHOS⁵ categorie mensen die tijdelijk verblijven bij familie, vrienden of kennissen en daarmee wordt iets geregeld wat afwijkt van de wet. Ook hier is onze conclusie: schrap deze inperking in de toelichting en houdt je hierbij aan de Ethos-classificatie.

Alhoewel niet onderdeel van artikel 10 willen we ook wijzen op een aantal artikelen in de regeling (met name in artikel 3) die de werking van artikel 10 (en daarmee het amendement) onnodig en onwenselijk belemmeren. Ook deze lopen we hieronder langs:

- Artikel 3a beschrijft huisuitzettingen in de twaalf maanden voorafgaand aan de aanvraag als weigeringsgrond voor het verstrekken van urgentie. Hiermee wordt in feite gelegaliseerd dat gezinnen met minderjarige kinderen dakloos gemaakt én gehouden kunnen worden op basis van een huisuitzetting. Dit is in strijd met het Verdrag inzake de Rechten van het Kind én de door de Kamer aangenomen motie⁶, waarin uw Kamer de regering opriep tot een verbod op huisuitzettingen van gezinnen met minderjarige kinderen. Ook druist het in tegen de doelstelling uit het Nationaal Actieplan Dakloosheid en wat daarin is opgenomen (geen huisuitzettingen zonder huisvestingsalternatief, niet zijnde opvang). In dit Actieplan wordt bovendien als doel gesteld dat dakloosheid in 2030 tot nul moet zijn gereduceerd. Dat lukt niet als er gezinnen met kinderen uit hun huis worden gezet zonder dat alternatieve huisvesting voorhanden is. Wij sluiten ons daarom aan bij het voorstel om in artikel 3a een uitzondering voor dakloze gezinnen met minderjarige kinderen te maken.
- Artikel 3c opent de mogelijkheid om urgentie te weigeren als het huisvestingsprobleem binnen een niet nader omschreven “redelijke termijn” zelf opgelost kan worden door het al dan niet tijdelijk bewonen van onzelfstandige woonruimte. In de praktijk komt dit neer op een verkapte zelfredzaamheidstoets. Voor dakloze gezinnen is dat onredelijk: een gezin dat

---

⁵ ETHOS staat voor ‘European Typology of Homelessness and Housing Exclusion’ en definieert dakloosheid als een gebrek aan voorwaardige huisvesting. De ETHOS-Light definitie onderscheidt zes categorieën van dak- en thuisloosheid. Het is de officiële, door de overheid erkende en gehanteerde definitie van dakloosheid.

⁶ <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/moties/detail?id=2025Z17476&did=2025D40739>

dakloos is of dreigt te raken, is per definitie niet zelfredzaam. Dat geldt des te sterker voor vrouwen met kinderen, voor wie het vinden van een veilige plek in hun netwerk vaak problematisch is. Ook zou dit artikel ertoe kunnen leiden dat vrouwen en hun kinderen langer in een geweldadige relatie blijven zitten, omdat ze geen alternatief hebben. Onze oproep is dan ook om artikel 3c te schrappen of in elk geval dusdanig te regelen dat dakloze gezinnen met minderjarige kinderen te allen tijde onmiddellijk en onvoorwaardelijk recht hebben op urgentie.

- Artikel 3f stelt dat gemeenten urgentie mogen weigeren als iemand niet in het eigen bestaan of in de kosten voor de woning kan voorzien. Dit is een cirkelredenering: gebrek aan inkomen is vaak juist een oorzaak van dakloosheid. Bovendien staat deze eis haaks op ander overheidsbeleid. In Nederland heeft ieder persoon die ouder is dan 21 jaar en rechtmatig in Nederland verblijft, recht op een inkomen ter hoogte van het wettelijk bestaansminimum. Dit is een door de overheid vastgesteld bedrag dat volgens de wet minimaal nodig is om van te kunnen leven. Daarnaast weten we dat veel dakloze gezinnen bestaan uit moeders met minderjarige kinderen. Gebrekkige financiële zelfstandigheid is, naast geweld tegen vrouwen, een voorname oorzaak van dakloosheid onder vrouwen. Dit zal ook gelden voor een deel van de andere dakloze gezinnen. Deze weigeringsgrond leidt dus per definitie tot uitsluiting van dakloze gezinnen. Ook hierbij is ons voorstel dus om dit artikel te schrappen.

Uitbreiding van de definitie van maatschappelijke binding

Wij zien veel en grote problemen ontstaan bij de uitvoering van artikel 2 lid 1b. Weliswaar is als 2^e juncto toegevoegd dat iemand 'maatschappelijk gebonden aan de woningmarktregio [is] indien hij verbleef in een instelling als bedoeld in artikel 12, derde lid, onderdelen c tot en met h, van de wet in die woningmarktregio', maar onduidelijk is of dit gecombineerd is met het 3^e juncto. In het 3^e juncto staat immers dat 'voorafgaand aan het verblijf in een instelling ten minste drie jaar onafgebroken ingezetene is dan wel gedurende de voorafgaande vijf jaar ten minste drie jaar onafgebroken ingezetene is geweest van die woningmarktregio.'. Als dit als gecombineerd moet worden gezien leidt dit ertoe dat iemand die uit regio X komt en in regio Y beschermd woont of opgevangen wordt in de opvang (is mogelijk op basis van landelijke toegankelijkheid in de Wmo), gedwongen wordt om weer terug te keren naar de regio van herkomst, terwijl hij of zij inmiddels langdurig verblijft in regio Y en soms ook de veiligheid noodzaakt juist niet terug te willen keren. De minister geeft vervolgens aan dat woningregio's dit met elkaar kunnen oplossen, maar de praktijk leert dat dat vooral zal betekenen dat regio's weigeren cliënten een woning toe te wijzen. Een helder landelijke uitspraak en routing is van belang, zodat cliënten niet tussen wal en schip vallen, de door- en uitstroom stopt, en er onveilige en ongepaste situaties ontstaan.

Wij gaan graag in overleg met de VNG en anderen om te kijken wat een passende oplossing is.

